

A Fővárosi Ítéltábla a Ferenczy-Nagy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Ferenczy-Nagy István ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Rosner Gábor ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen hagyatéki hitelezői igény megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. április 23. napján meghozott 6.P.27.163/2010/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett és 21. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 508.000 (Ötszáznyolcezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

2004. június 3. napján végintézkedés hátrahagyásával hunyt el az alperes testvére, **H.J.O.** (továbbiakban: örökhagyó). Hagyatékát a **b.-i B.** utca 1. I. emelet 10. ajtószámú lakásingatlan ? részilletősege, a **b.-i N.** utca 27-2. szám alatti házasingatlan 1/1 része, az örökhagyó munkáltatójától járó jubileumi jutalom, szabadságmegváltás és táppénz címén 1.806.830 forint, valamint az OTP-nél az örökhagyó és anyja **Ny. J.-né** nevén vezetett lakossági folyószámlán fennálló 457.924 forint követelés és kamatai képezték. A hagyatéki eljárásban a felperes az örökhagyó élettársaként, élettársi vagyontársaságra alapítva 20.662.500 forint hagyatéki hitelezői igényt jelentett be, amit a törvényes örökös alperes nem ismert el. A közjegyző az örökhagyó előzőekben részletezett hagyatékát a törvényes öröklés rendje szerint az alperesnek adta át.

A felperes keresetében több tételben, élettársi vagyontársaságra alapítva, hagyatéki hitelezőként az alperest összesen 20.662.500 forint megfizetésére kérte kötelezni, melynek egyes tételei a következők:

1.) Az örökhagyó ? részben tulajdonát képező, a **b.-i B.** utca 1. I. emelet 10. ajtószám alatti lakás bérbeadásából származó, 2000. január 1. napjától, 2004. június 30-ig terjedő időszakra, havi 55.000 forintos bérleti díj alapulvételével számított, összesen bruttó 2.970.000 forint bérleti díjból a 20%-os adó levonása után keletkezett bevétel ? része 594.000 forint összegben.

2.) A felperes tulajdonát képező, a **b.-i B.** utca 1. I. emelet 108. számú ingatlan 1999. január 1. napjától 2003. december 31. napjáig tartó bérbeadásából származó 3.300.000 forint bruttó bevételből a 20%-os jövedelemadó levonása után fennmaradó összeg ? része 1.320.000 forint.

-A felperes tulajdonát képező **b.-i B.** utca 1. II. em. 210. ajtószám alatti lakásingatlan bérbeadásából származó, 1997. szeptember 1. napjától 2003. június 30. napjáig terjedő időszakra befolyt, a bruttó 3.850.000 forint bérleti díjból a vélhetően befizetett adó levonásával keletkezett nettó érték ? része 1.540.000 forint.

3.) Az örökhagyó tulajdonaként nyilvántartott, ténylegesen azonban a felperes által megvásárolt, a **b.-i Z.** utca 32. II. emelet 3/A. szám alatti lakásingatlan 1998. február 1. napjától 2004. június 30. napjáig tartó bérbeadásából származó bruttó 3.850.000 bérleti díjból a vélhetően befizetett adó levonása után

fennmaradó 3.080.000 forint bérleti díj ? része. Az ingatlant az örökhagyó értékesítette 12.000.000 forint vételárért, amelynek fele szintén a felperest illeti, ezért ezen ingatlannal kapcsolatos összes követelés 7.540.000 forint.

4.) Az örökhagyó tulajdonát képező, a **b.-i Z.** utca 32. I. emeleti - az örökhagyó által későbbiekben eladott - ingatlanra fordított felperesi beruházások és lakásberendezési tárgyak 4.555.000 forintos összértékének fele, 2.277.000 forint.

5.) A felperes 2000. július 1. napjától 2001. május 30. napjáig terjedő időszakban keletkezett összjövedelmének maradék összege 13.513.000 forint ? része 6.756.500 forint.

6.) A felperes tulajdonát képező **forgalmi rendszámú** Volvo 940 SE típusú, az örökhagyó által értékesített személygépkocsi 1.270.000 forintos vételárának ? része 635.000 forint.

A bíróság a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a felperes által részletezett hitelezői igényt és annak megfizetésére az alperest a Ptk. 677. § (1) bekezdése, továbbá 679. § (1) bekezdése szerint kötelezze. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy az örökhagyóval élettársi kapcsolatban éltek együtt. A felperes 2000. július 1. napjával munkavállalás céljából külföldre távozott, kapcsolatuk megszakítása nélkül. A keresettel érintett ingatlanokat az örökhagyó adta bérbe és a bérleti díjakat is ő vette fel. Külföldi munkavégzése során havi jövedelme 765 000 jen volt, ami a **C.** Banknál kezelt számlájára került átutalásra, amelyre számlakezelőként az örökhagyó volt megbízva. Az adott időszakban a felperes összjövedelme forintra átszámolva 18.513.000 forint volt, amiből a felperes saját céljaira 5.000.000 forintot használt fel, míg a fennmaradó 13.503.000 forint az örökhagyó részéről került felhasználásra.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint sem jogi, sem köznapi értelemben nem helytálló a felperes állítása, hogy az örökhagyóval élettársak voltak. 1994 és 2000 között közös háztartásban éltek együtt, ami azonban nem keletkeztetett közöttük élettársi kapcsolatot. A Ptk. 685/A. §-ának meghatározásából vezethető le az élettársi kapcsolat fogalma, amelynek két ismérve a házasságkötés nélküli közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben való együttélés. A felperes és az örökhagyó között a gazdasági közösség nem jött létre, mert együttélésük alatt külön gazdálkodtak, bevételeiket külön kezelték. Ezen nem változtat az sem, hogy az örökhagyó rendszeres anyagi támogatásban részesítette a felperest, aki folyamatos egzisztenciális nehézségekkel küzdött. A felperes külföldre távozásával 2000. július 1-jén a közös háztartásban való együttélés végleges jelleggel megszűnt. Az örökhagyó súlyos gyógyíthatatlannak bizonyuló betegsége ekkor vált nyilvánvalóvá, a felperes azonban válságos időszakában külföldre távozott, és részére semmilyen kézzelfogható segítséget nem nyújtott. A **b.-i B.** utca 1. I. emelet 10. szám alatti ingatlan ? részilletősége 1992-ben öröklés jogcímén került az örökhagyó tulajdonába anyjuk haszonélvezeti jogával terheltten. Az ingatlanban a felperes és az örökhagyó a haszonélvező hozzájárulásával lakhattak. Mindezekre figyelemmel ezen ingatlan bérbeadásából származó bevételre a felperes nem jogosult. A **b.-i Z.** utca 32. II. emelet 3/A. szám alatti lakásingatlant az örökhagyó vásárolta saját jövedelméből, ezért annak értékesítéséből, illetve bérbeadásából származó jövedelemre a felperes szintén nem tarthat igényt. A felperes tulajdonát képező ingatlanok bérbeadásának bizonyítása a felperest terheli. Ezzel, valamint a felperes munkabér követelésével kapcsolatban is hivatkozott arra, hogy az örökhagyó rendszeresen utalt át pénzeszközöket a felperesnek külföldre, mert ott rendszeres jövedelemmel nem rendelkezett. Ezen túlmenően a felperesnek bankkártyája volt az örökhagyó MKB Bank Rt.-nél vezetett számlájához is, amelyre az örökhagyót illető bevételek kerültek. Erről a számláról a felperes az örökhagyó haláláig rendszeresen vett fel különböző összegeket. A **b.-i Z.** utca 32. I. emeleti lakásban a felperes beruházást nem eszközölt, az abban lévő ingóságokat az

örökhagyó vásárolta. A felperesi személygépkocsi eladására vonatkozó állítások bizonyítása ugyancsak a felperest terheli.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 1.000.000 forint perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak külön felhívásra 1.800.000 forint le nem rótt illetéket.

Az ítélet indokolása szerint, a felperes keresetében a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése alapján érvényesített igényt. A bírói gyakorlat szerint élettársi közösségnek az a kapcsolat tekinthető, melyben a felek teljes érzelmi és gazdasági közösségben állnak, melynek fennállását a felperesnek kellett bizonyítania. Az érzelmi közösséget az alperes 2000. júliusig, a felperes ismételt külföldre távozásáig elismerte. A felek előadása, illetve a kihallgatott tanúk vallomása alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes és az örökhagyó közös háztartásban éltek, az érzelmi közösség fennállásából azonban a közös gazdálkodás tényét kétséget kizáróan megállapítani nem lehet, azt önmagában a viszonylag hosszabb ideig való együttélés sem alapozza meg. A felperes az életközösség fennálltát elsősorban hatósági bizonyítvánnyal kívánta igazolni, ami azonban a közös gazdálkodásra vonatkozóan nem tartalmaz adatot. A nyilatkozattevők - **Z.S.-né, Ny.L., Z.S.** - kihallgatásuk során az alperes által sem vitatott együttélésről és érzelmi közösségről számoltak be, az örökhagyó és a felperes gazdálkodására vonatkozóan azonban bizonyítékként értékelhető nyilatkozatot nem tettek. A bíróság a felperes indítványára megkereste az örökhagyó munkáltatóját az Állami Számvevőszéket, valamint a C-típusú nemzetbiztonsági vizsgálati anyag kezelőjét, a **N.** Hivatalt arra nézve, hogy az örökhagyó vagyonnyilatkozataiban, illetve átvilágítása során élettársról, valamint külföldi hozzátartozóról nyilatkozott-e. A megkeresett szervek adatvédelemre hivatkozással az okiratok megküldését, illetve a teljes nyilatkozatot megtagadták. A **N.** Hivatal a per szempontjából bizonyítékként értékelhető nyilatkozatot nem tett, míg az Állami Számvevőszék arról tájékoztatta a bíróságot, hogy az örökhagyó 2001. és 2003. években tett vagyonnyilatkozataiban kizárólag saját személyére nyilatkozott, vele egy háztartásban élő hozzátartozót nem jelölt meg, hozzátartozói felhatalmazást nem csatolt.

A gazdasági közösség fennálltára a kapcsolatba vitt, valamint a kapcsolat fennállása alatt szerzett vagyonból következtetéseket levonni nem lehet, a felperes e körben megkísérelt bizonyítása nem vezetett eredményre. Azt az állítását, mely szerint jelentős összegű devizában szerzett vagyon állt rendelkezésére, bizonyítékokkal nem tudta alátámasztani. **m.-i** vállalkozásai közül **G.Gy.** tanú a **T.** Kft.-re vonatkozóan tett nyilatkozatot, de a társaság tulajdoni szerkezetéről konkrét ismeretei nem voltak. **G.G.** tanú előadást tett arra vonatkozóan, hogy a felperes **Á.-ból** gépkocsikat kívánt exportálni, ez azonban nem sikerült, később élelmiszer-ipari gépek beszerzésében működött közre. Dr. **Ny.J.** tanú is általánosságokban tudott beszámolni a felperes üzleti vállalkozásairól, azonban konkrétumokat nem tudott. Nevezett tanúk, valamint **Ny.K.** és **J.A.** vallomásaiból a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes az örökhagyóval való együttélés alatt rendszeres jövedelemmel nem rendelkezett, a 2000. augusztus 1. és 2001. január 31. napja közötti időszakra tudta munkaviszonyát igazolni, ami azonban külföldre távozását követően keletkezett. Az ez idő alatt szerzett jövedelme elsősorban saját megélhetését szolgálta, figyelembe véve **h.-i** lakhatási, megélhetési költségeit. A felperes azt az állítását bizonyítani nem tudta, miszerint az örökhagyó a **B.** Rt.-hez japán **j-ben** utalt pénzt akár részben is felhasználta volna.

Az ingatlan-nyilvántartás szerint a **b.-i Z.** utca 32. II. em. 3/a. szám alatti ingatlan az örökhagyó tulajdonát képezte, mellyel szemben a felperes saját befektetését, a vételhez a vételár rendelkezésre bocsátását nem igazolta,

továbbá a tulajdoni lap tanúsága szerint az ingatlan **Ny.K.** gyermekei részére került megvásárlásra. E körben arra vonatkozó bizonyíték nem merült fel, hogy az ingatlan eladásával kapcsolatban a felperes és **Ny.K.** között egyeztetésre került volna sor, mint ahogy arra sem, hogy az eladásról a felperessel egyeztetett volna. Mindebből a bíróság arra következtetett, hogy a felperesnek anyagi érdekeltsége ebben az ingatlanban nem volt. Ezen ingatlan, valamint a **b.-i N.** utcai ingatlan tulajdoni lapján feltüntetett határozati dátumokból (2003. április 22., illetve május 15.) arra lehet következtetni, hogy a **Z.** utcai ingatlan ? részének értékesítéséből származó bevételt használta fel az örökhagyó a **N.** utcai ingatlan megvásárlásához. A **Z.** utcai ingatlan további ? része csak később, 2003. augusztus 6. napján került az új tulajdonosok részére bejegyzésre. Az örökhagyó 2003. május 13-án kelt e-mailje arról tanúskodik, hogy a **N.** utcai ingatlanra szerződést írt alá, a másik **Z.** utcai ingatlan értékesítését pedig megkezdte, de áthidaló kölcsön felvételére volt szüksége, melyből következően külön tőkével nem rendelkezett. **Ny.K.** tanú vallomása is alátámasztja, miszerint az örökhagyó betegsége miatt gyorsan kellett fizetniük, ezért hitelt vettek fel. Egyébként a felperes a **N.** utcai ingatlanban való szerzésére nem hivatkozott.

Arra vonatkozóan sem merült fel bizonyíték, hogy a felperes által hivatkozott ingatlanok bérbeadásából származó bevételt kizárólag az örökhagyó használta fel. A 2003. május 13-i e-mail tartalmából arra lehet következtetni, hogy mivel a felperesnek ebben az időszakban nem volt fix jövedelme, az örökhagyó ezeket az összegeket a felperes rendelkezésére bocsátotta. A felperes tulajdonában álló ingatlan bérbeadásáról az örökhagyó külön egyeztetett a felperessel (2001. július 24.), továbbá a 2001. augusztus 31-én kelt bérleti szerződés tartalmából sem vonható le az a következtetés, hogy az abból származó bevétel közösen illetve volna meg a felperest és az örökhagyót, ami irányadó a felperes személygépkocsija eladásából állítólagosan befolyt vételárra is. A felperes azt sem tudta bizonyítani, hogy a **b.-i Z.** utca 32. I. emeleti ingatlanban jelentős beruházásokat eszközölt volna, ugyanakkor **Z.S.** és **Z.S.-né** tanúk vallomása azt igazolja, hogy az ingatlanba került bútorokat az örökhagyó készítette.

A csatolt bizonyítékok az elsőfokú bíróság megítélése szerint azt tanúsítják, hogy a felperes külföldre távozását követően hátrahagyott ügyeit az örökhagyó intézte a felperes felhatalmazásával. Erre szolgált azon okirat is, melyen egyetlenegy alkalommal az örökhagyó a felperes élettársának vallja magát, tekintettel arra, hogy a temetkezési hely megváltásának meghosszabbításához hozzátartozói minőség igazolására volt szükség. Az örökhagyó **c.-i** kezelésével kapcsolatban a tanúvallomások azt támasztották alá, hogy az örökhagyó saját rokonaihoz utazott, az orvosi vizsgálatokat ők fizették, míg a felperes **H.-ból** utazott hozzá. Miután a felperes külföldre távozott, az örökhagyóval az érzelmi kötelék továbbra is fennállt, azonban a felperes az örökhagyót betegségében mindenre kiterjedően nem támogatta, az örökhagyó az alperes közvetlen közelébe költözött. A másodfokú bíróság irányutatása alapján az elsőfokú bíróság a felperest részletesen meghallgatta az együttélésük kezdetekor meglévő vagyonuk, az együttélés során szerzett jövedelmük, a közös gazdálkodásuk vonatkozásában és az ingatlanok bérbeadásával kapcsolatban. Előadása alapján megállapította, hogy a felperes és az örökhagyó közös háztartásban, érzelmi közösségben éltek együtt, ugyanakkor a felperes a közös gazdálkodásra értékelhető bizonyítékot nem terjesztett elő. Előadása szerint kapcsolatuk kezdetén kb. 350.000 - 400.000 gulden megtakarítása volt, az azonban nem került átutalásra **m.-i** bankszámlájára, azt több részletben, készpénzben hozta **m.--ra**, és ekkor sem ingatlana, sem személygépkocsija nem volt. Az együttélés alatt a felperes állandó munkával, rendszeres jövedelemmel nem rendelkezett, megtakarításából, esetenként adódó munkáiból, illetve az örökhagyó jövedelméből éltek. A felperes az örökhagyó jövedelmére vonatkozóan pontosan nem tudott nyilatkozni, állítása szerint bankszámlával rendelkeztek külön és társként is, a mindennapok szintjén közösen fedezték a kiadásokat, nem nézték, hogy ki mit fizet. Az ingatlanok bérbeadásával kapcsolatban előadta, hogy a bevétel felhasználására vonatkozó

megállapodás közöttük nem volt, a bérleti díjból részben az örökhagyó édesanyját, részben az alperes gyermekeit támogatták, arra azonban nem tudott nyilatkozni, hogy milyen összegben. A befolyó bérleti díjak az örökhagyó kizárólagos használatában álló OTP-nél nyitott bankszámlára érkeztek.

A felperes előadása, a perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes és az örökhagyó huzamosabb ideig éltek egy háztartásban, közöttük érzelmi közösség állt fenn, rendszeresen szerveztek közös programokat, együtt utaztak és szórakoztak, azonban mindenre kiterjedő közös gazdálkodást nem folytattak, vagyonukat nem egyesítették. Erre utal az a körülmény is, hogy az örökhagyó tulajdonában álló ingatlanok bérbeadásából származó bevétel az örökhagyó bankszámlájára folyt be, azt saját családjára fordította, e tekintetben a felperessel nem egyeztetett. Arra vonatkozóan, hogy vagyonukat közösen kezelték volna, illetve jövedelmükkel nagyobb beruházások, kiadások tekintetében is közösen gazdálkodtak volna, vagyonukat, jövedelmüket egységesen kezelték volna, a felperes személyes nyilatkozatán túl egyéb bizonyíték nem merült fel. Erre tekintettel a bíróság nem látta bizonyítottnak, hogy a felperes és az örökhagyó élettársi kapcsolatban éltek, melyre tekintettel a keresetet elutasította. A felperest a perköltség viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte, ami az alperes jogi képviselőjének a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított munkadíjból áll. A le nem rótt kereseti illetéket a felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az államnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte, hogy az ítéletábla azt megváltoztatva keresetének adjon helyt, másodlagos kérelme pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tanúk vallomását tévesen értékelte, akiknek csak egy tényt kellett alátámasztaniuk a kereset megalapozottságához, nevezetesen a gazdasági közösség fennállását. Az elsőfokú ítélet 2000-ig mintegy tíz éven keresztül a tartós és igen szoros együttélést elismeri. Pontos az az ítéleti megállapítás is, hogy a felperesnek 2000. július 1. napjával munkavégzés céljából kellett külföldre távoznia. A kiterjedt e-mail-es és „számla kapcsolatuk” ellenére az örökhagyóval szoros érzelmi kapcsolata mindvégig fennmaradt.

A gazdasági közösség fennállására utalnak **E.Á., G.Gy., G.G., Z.S., Z.S.-né, Ny.L.** és **K.T.** tanúk fellebbezésben idézett vallomásaikban előadott tények, melyeket az elsőfokú bíróság tévesen értékelt. Vallomást tettek az örökhagyó rokonai is, **Ny.K.** és dr. **Ny.J.**, valamint az önmagát az örökhagyó barátnőjének valló **J.A.** is. **Ny.K.** és dr. **Ny.J.** nem tekinthetők elfogulatlanoknak, mert közvetlenül érdekeltek a kereset elutasításában. **J.A.** vallomásából kitűnően kapcsolata az örökhagyóval a felperessel fennállt élettársi kapcsolat miatt lazult meg. Ezt a felperes terhére róttá, ezért ő sem tekinthető elfogulatlanoknak, ezért vallomását kétséggel kell fogadni.

A megismételt eljárás során megerősítésre, illetve igazolásra került, hogy a felperesnek 1984. december 13-tól **H-ban** volt saját vállalkozása, a beadott iratok mutatják, hogy az **A. Kft.** és a **H. Kft.** 50% tulajdonosa volt az örökhagyó édesanyja. Ebből is volt jövedelme a feleknek, melyből a vagyonegyesítés célja jól látszik. Ugyancsak igazolásra került, hogy a felperes az örökhagyóval való kapcsolatának kezdetén három jelentős értéket képviselő gépkocsinak volt tulajdonosa. Az eljárás során csatolásra került hat nyilatkozat, melyekben **G.G., K.É., Z.S.-né, K.L.-né, E.Á., Ny.L.,** dr. **B.A.-né** állítja, hogy a felperes és az örökhagyó életvitelszerűen élettársi viszonyban közös háztartásban éltek a **b.-i Z.** utca 32. szám alatti ingatlanban. Ugyancsak írásban nyilatkozott **T.-né Cs.A.** arra nézve, hogy a felperes tulajdonát képező **B.** utcai ingatlanok bérleti díját az örökhagyó OTP számlájára fizette be. Bizonyításra került az is, hogy a

felperes nevén szereplő **B.** bankszámlát, ahova a felperes jövedelmei érkeztek, a felek közösen kezelték, és ahhoz mindkettőjüknek bankkártyája volt. Az is bizonyított, hogy a közművek a felek által közösen lakott lakásban a felperes nevén szerepeltek, azt azonban, hogy a díjakat mikor ki fizette ki, egyik fél sem igazolta. A felperes álláspontja szerint az örökhagyóval vagyoniukat döntő mértékben közösen kezelték, közösen mentek nyaralni, közösen vásároltak be, közös lakásuk közműveit közösen tartották fenn, és az **Z.** utcai ingatlan vételárát is a felperes fizette ki. A felperes bankszámlájához mindegyik félnek volt bankkártyája, továbbá a felperes egyes jövedelmei néhai élettársa bankszámlájára kerültek. Igazolt, hogy az élettársi kapcsolat alatt a felperesnek vállalkozásai voltak, munkát végzett, noha pontos bevételei nem kerültek feltárássra. Életszerűtlen és bizonytalan az az alperesi állítás, hogy a közös pénzkezelés, lakásvásárlás, a mindennapi bevásárlások, utazások ellenére a felek pénzügyeiket külön intézték volna, ami az adott élethelyzetben nem is volt lehetséges. Az együttlakás ténye önmagában is utal arra, hogy a felperes nevén kezelt közművek közösen kerültek kifizetésre, értelemszerűen a közös jövedelemből. A tanúvallomások egyértelműen bizonyítják, hogy a felperes és az örökhagyó kapcsolata teljes értékű élettársi kapcsolat volt, közös gazdálkodással, melynek egyenes következménye a felperesi igények elismerése.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperes a gazdasági közösség tényét nem bizonyította. A gazdasági közösségnek az élet minden területére ki kell terjednie, ami a mindennapi életvitel során, a mindennapi gazdálkodás körébe tartozó vagyoni tevékenység és a közös beruházásokban, a jelentősebb vagyoni tevékenységekben megnyilvánuló gazdasági együttműködés. A felperes által csatolt hatósági bizonyítványból a gazdasági közösségre érdemi következtetés nem vonható le, különös tekintettel arra is, hogy az két magánszemély utólagos nyilatkozatára alapítva került kiállításra. Ezzel szemben az Állami Számvevőszék tájékoztatása alapján a felperes nem volt az örökhagyó élettársa. **Z.S., Z.S.-né, Ny.L., G.Gy. és G.G.** tanúk kizárólag az érzelmi kapcsolatot igazolták, a gazdasági kapcsolat tekintetében értékelhető nyilatkozatot nem tettek, annak részleteit nem ismerték. Ennek ellenében dr. **Ny.J., Ny.K. és J.A.** kategorikus kijelentést tettek arra nézve, hogy az örökhagyó és a felperes között gazdasági közösség nem állt fenn. Utalt az alperes arra, hogy annak idején édesanyja azzal járult hozzá a felperes hozzájuk költözéséhez, hogy az örökhagyóval az anyagi ügyeket külön kezelik, mert a felperes könnyelmű fiatalember hírében állt. Az örökhagyó édesanyjuk halála után mindkét banknál lévő számlájára őt tette meg társtulajdonosnak, ennek alapján tudja, hogy a lakás rezsijét édesanyja nyugdíjából és az örökhagyó jövedelméből fizették, majd anyja halála után a rezsit egyedül az örökhagyó viselte, és az örökhagyó számlájára a felperes nem utalt és hozzáférése sem volt. A felperes követelésének összecszerűsége az élettársi viszony fennállása esetén is alaptalan lenne, mert abból a nyilvánvaló életszerűtlen feltételezésből indul ki, hogy a kért összegek érintetlenül rendelkezésre álltak. Ha a felperes és az örökhagyó élettársak voltak, közös életvitelük során bevételeiket felhasználták, felélték, ezért azokat jogtalanul követelné az alperestől.

A felperes jelentős devizában szerzett vagyonát, jövedelmét nem bizonyította, csak a 2000. augusztus 1. és 2001. január 31. közötti időszakra tudott igazolni munkaviszonyt, ami külföldre költözése utáni időszakra esett. Az élettársi viszony megítélése a 2000. július 1-jét követő időszakra egyértelmű, mert a felperes külföldre távozásával a közös háztartásban való együttélés végleges jelleggel megszűnt. Ekkor vált nyilvánvalóvá az örökhagyó betegségének súlyossága, válságos időszakában részére a felperes kézzelfogható segítséget, érzelmi és anyagi támogatást nem nyújtott. 2003. január 7-től az örökhagyó az alperesnél lakott, tőle és rokonaitól kapott támogatást és segítséget, és a közelükben vett házat.

A fellebbezés alaptalan.

A hatályon kívül helyezés után az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, biztosította a felperesnek a további bizonyítás lehetőségét és bizonyítási indítványát teljesítette. A rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetése és együttes értékelése alapján a tényállást helyesen állapította meg, a kereset tárgyában hozott érdemi döntése és annak indokolása is megalapozott, olyan ok nem merült fel, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

Az alperes védekezésére tekintettel a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint, az élettársi viszony bizonyítása a felperest terhelte. Az élettársak fogalmának jogi meghatározását a Ptk. 685/A. §-a tartalmazza, amely szerint az élettársak, két házasságkötés nélkül, közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben együtt élő személy. A bíróságnak a jogviszony egyes elemeinek fennállását a felek körülményei, valamint az eset egyéni sajátosságai alapján kell megítélnie. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, miszerint a hatósági bizonyítvány önmagában az élettársi jogviszony fennállását nem bizonyítja, és nem teszi mellőzhetővé a részletes bizonyítást. Az a perben nem volt vitás, hogy a felperes és az örökhagyó hosszan tartó érzelmi kapcsolatban 2000. július 1-ig közös háztartásban éltek együtt és a mindennapi életvitellel felmerülő költségeket, illetve azok egy részét közösen viselték. A bírói gyakorlat szerint a teljes gazdasági közösség csak akkor állapítható meg, ha a felek nem csupán az együttélés mindennapi kiadásai tekintetében működnek együtt, hanem közös gazdasági célkitűzéseik vannak, melyek eléréséhez együttműködést tanúsítanak, jövedelmeiket, megtakarításaikat közös céljuk megvalósításához rendelkezésre bocsátják és közösen használják fel. A közös szerzést megalapozó teljes körű közös gazdálkodás nem állapítható meg, ha a felek csupán a mindennapi életvitelük körében támogatják egymást gazdaságilag, és érzelmi alapon kölcsönös szívességi szolgáltatásokat teljesítenek egymásnak. Mindezek figyelembevételével az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, hogy a felperes az együttélés idejére az élettársi jogviszonyt megalapozó közös gazdasági együttműködést nem bizonyította.

A felperes alaptalanul kifogásolta az általa hivatkozott tanúk vallomásának értékelését, mert nevezettek csak általánosságban tudtak nyilatkozni a felek kapcsolatára, a közös gazdálkodásukra utaló, azt kétséget kizáróan alátámasztó konkrét tényeket nem adtak elő. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel utal az ítélet tábla arra, hogy a hivatkozott tanúk vallomása tekintetében számos ellentmondás mutatkozik. **E.Á.** a fellebbezéssel ellentétben nem azt vallotta, hogy az örökhagyó lakása eladása ügyében a felperes intézkedett élettársa helyett és nevében, hanem arról számolt be, hogy őt a felperes telefonon hívta fel, elmondta, hogy az örökhagyó lakását kellene eladni, és kérte segítsen ebben az örökhagyónak, továbbá az általa vásárolt telekre építendő ingatlan tekintetében is. A felperesi érveléssel szemben a közös gazdálkodás bizonyítására **Z.S.** és **K.T.** vallomása nem alkalmas. A tanuknak az, az előadása, miszerint tudomásuk szerint az egyik **Z.** utcai lakást a felperes vette meg, és élettársának gépkocsit vásárolt, nem közös, hanem külön gazdálkodásra utal. Ezt tovább erősíti Kovács Teréziának az, az előadása, hogy az örökhagyó a felperes fizetését, befolyó bérleti díjait külön számlán „kezelte”. A fellebbezésben foglaltakkal ellentétben a felperes az örökhagyó édesanyjával közös cég létesítését igazoló iratot, a p) pontban megjelölt személyektől írásbeli nyilatkozatot nem csatolt, továbbá bizonyítékot arra nézve sem szolgáltatott, hogy a **B.-nél** nyitott bankszámláját az örökhagyóval közösen kezelték, melyhez mindkettőjüknek volt bankkártyája, és azt sem igazolta, hogy a közösen használt lakás közművei a felperes nevében voltak. A közös szerzésre irányuló célt, ezáltal a közös gazdálkodást cáfolja, hogy az együttélés idején vásárolt ingatlanok a

felperes és az örökhagyó kizárólagos tulajdonába kerültek, amelyekkel külön rendelkeztek.

A kifejtettekre figyelemmel csupán utal az ítélet tábla arra, hogy a felperes egyes követeléseit a Ptk. 578/G. § (1) bekezdésére alapítva az élettársi kapcsolat bizonyítottsága esetén is alaptalanok, mert a közös gazdálkodás során, közösen felhasznált és felélt jövedelem megtérítése utóbb nem követelhető. A **b.-i B.** utca 1. I. emelet 10. ajtószámú ingatlan a felperes által is elismerten az örökhagyó saját tulajdonát képezte, melynek hasznosításából származó bérleti díj a felperesi állásponttal szemben az örökhagyó saját jövedelme volt, amellyel önállóan és szabadon rendelkezhetett.

Mindezekre tekintettel a felperes élettársi vagyonszösségre alapított igénye alaptalan, ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztessége folytán a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperest a másodfokú perköltség megfizetésére, ami az alperes képviselével felmerült, a képviselő tevékenysége alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése szerint mérlegeléssel megállapított, áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj.

Budapest, 2013. szeptember 26.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:
Háló Sándorné tisztviselő